

## Zabíjačka v Jaklovcích.

Bylo mi asi osm let. Mamka dostala pozvání od svého bratra na zabíjačku. To bylo radosti! Něco takového se ve městě nevidí.

Pojedeme všichni a budeme pomáhat. Jeli jsme všichni čtyři. Bratr nebyl ještě ani v plánu. Bude tam už asi i sníh. Níž položený Havířov nevykazoval ještě známky nadcházející zimy. Budeme se sáňkovat! Taky že ano, v Jaklovcích už panovala zima. Po vystoupení brzy ráno z vlaku při výdechu okamžitě stoupaly obláčky páry od úst a bylo citelně chladno a tma tmoucí. Na vlakovém nádraží na nás čekala mamčina nejmladší sestra, Katka. Přes ruku měla přehozené vlnáky, velké huňaté šátky s třásněmi, do kterých jsme byly okamžitě zabalené a usazené na žebříňák, tažený koníkem.



Do Jakloviec to bylo po cestě asi tři kilometry. Pro rozmazlené městské nožky velká dálka. Nehledě na to, že cesta v zimě vlakem nebyla taky jednoduchá. Vlaky měly, a snad každý spoj, velké zpoždění. I několik hodin. Ty nasbíraly hlavně pod Tatrami. Koleje byly zapadané metrovými nánosy sněhu. Lokomotiva si s pomocí předpřažené další mašinky, uzpůsobené k prorážení

sněhových závějí pomalu, ale jistě razila cestu horami sněhu. Po čtyřech hodinách ve vlaku byly pomalé popojíždění našich dvou mašin vpředu a třetí vzadu, pro malé holky nezáživné a s nadějí jsme čekaly s nosíkem přilepeným na okno, až se mašinky naštvou a vyplivnou oproti černé obloze další roj jisker! Pokud bylo v kupé přítmí, nebo dokonce tma, to byla podívaná!



S jáсотem jsme přivítaly další spršku jisker. To nás taťka napomínal, ale spolucestující naše rodiče uklidňovali. „Nechte je, vždyť je to i pro nás podívaná, jako v kině.“ Když mašinky největší závěje překonaly, byla cesta do Margecan, cílové stanice, volná. Jelo se o poznání rychleji. Za dvě hodinky jsme mohli vystoupit.

Zabíjačka mohla být v plném proudu, řezník oblečen ve velké gumové zástěře, v holínkách, v kostkované haleně a s velkými noži po ruce. Čekalo se pouze na nás. Všude se válely chuchvalce páry od vařící vody, velké vydrhnuté necky byly taky připravené. Na dvoře stál velký dřevěný stůl, na straně srovnané další pomůcky, jako zvon na odření štětín, síta, mlýnek, další nože a nožíky, haldy hadříků a utěrek.



Spousta sáčků s kořením. Hromádka naloupaného česneku. To v tom mrazu

nevonělo, ale když se dostalo později do tepla, obsahem jelit a jitrnic, spolu s tlačenkou, to byla vůně!

Prasátko vyhnali větší chlapci z chlívku a hnali ho naproti řezníkovi a strýci. Ti s nedočkavostí třímali velké nože a s jiskrami v očích (určitě se na něj dobře připravili stopečkami borovičky) šli prasátku v ústrety. Já ještě zabalená ve vlněném plátně jsem očekávala podívanou, na kterou jsem se těšila už několik dní. Řezník spolu se strýcem nalehli na prase a řezník použil svůj velmi ostrý nůž... Prase sebou mlelo a kvičelo už s otevřenou ranou na krku. Já jsem praseti s tím kraválem vydatně pomáhala. Řvala jsem snad víc, než ono. Můj bratranec, v té době mu bylo asi sedmnáct, se jal lapat krev, která vytékala z děsivé rány na krku. Řezník přední nohou pumpoval krev prasete, aby ani kapka nebyla prolita nazmar. Bratranec Michal ji chytal tak šikovně, že bylo evidentní, že to musel už několikrát dělat. Druhou rukou krev v lavorku míchal. A já pořád řvala. „Ježíši, buc už cicho, Milko“ „A mesko si dáš, Milka?“ Ptal se řezník se smíchem. Mamka se konečně vzpamatovala a odstrkala mne do kuchyně k tetám. Tam to vonělo ohněm, který měly tety rozfajrované ve velké peci velké kuchyně. Voněl tam taky čaj pro ty, kteří přijdou z venku.



Dospělí do něj dostali znovu stopku borovičky.

Voněly také koláče. Ty tety pekly v noci, aby byly dobré hned zrána k čaji. Bylo tam teplo. Ze zabíjačky si víc nepamatuji. Ne, že bych měla krátkou paměť, ale zkrátka proto, že jsem ven k zabíjačce už nebyla puštěna. Ale ty výrobky! S mastnou hubou jsem okusila ze všeho, co se udělalo.



Jitrnice, jelito, upečený kousek masa, brzlík s vejcem, polévka, druhý den tlačenka. Ta musela pořádně zatuhnout. Žízeň jsem měla ještě další tři dny! Domů jsme si vezli kousek ode všeho. Nezanevřela jsem na zabíjačku, dokonce jako dospělá

jsem byla schopná řezníkovi při naší zabíjačce zdárně sekundovat a úžasně špejlovat jitrnice a jelita. Byla jsem tak zručná, že na zabíjačce u švagra mně řezník po vyzkoušení nechal ze všech dospělých jako jedinou u sebe, abych mu pomohla s pracemi. Ostatní vyhnal. Pouze můj muž směl být u kotle a hlídat výrobky. Jelita a jitrnice se musí *vokulovat*, nesmí se vařit, jinak prasknou střeva a obsah by sice vylepšil polévku, ale bylo by méně jitrnic k zelí. A těch, kteří čekali na výsledek, bylo požehnaně.

Ale první zabíjačka a celá atmosféra kolem je nezapomenutelná a jediná.

